

og føle sig tilfreds. Var der da intet i hende, der gjorde Oprør og rejste Hadet til de vilde Magter, der styrede Verden med en saa raffineret Grusomhed? Tænkte hun heller ikke paa, at disse Børn, som hun bragte til Verden under saa hæslige Pinsler, maaske engang vilde ønske, at de aldrig var bleven født, ja maaske tilsidst vilde dræbe sig selv af Lede ved Livet og dets meningsløse Mishandlinger?

„Din Mand er velsagtens meget religiøs ligesom sin Bror?“

„Ja, det kommer an paa, hvordan du mener. Kristne er vi da ikke.“

„Hvad er I da?“

„Jo, ser du, min Mand har sine egne Ideer om alting. Dersom du vil lade være med at snakke om det, kan jeg godt fortælle dig, at han skriver paa et stort Værk. Han har allerede arbejdet paa det i flere Aar.“

„Hvad handler det om?“

„Om alt muligt i Grunden. Men mest om Børneopdragelse og Samlivet med Naturen ... ikke Sport eller Maaneskinssværmeri og den Slags ... ja, det kan ikke nytte, jeg begynder at forklare dig det. Det maa du hellere faa ham selv til. Og han gør det hellere end gerne.“

„Jeg er lidt forbavset over, hvad du her fortæller mig. Du sagde nemlig forleden, at din Mand og din Svoger Præsten var saa meget for hinanden, saa jeg mente, at de ogsaa paa det religiøse Omraade —“

„Min Svoger hører ikke til dem, der hænger sig i Dogmerne. Han ser alene paa Sindelaget. — Men det er sandt,